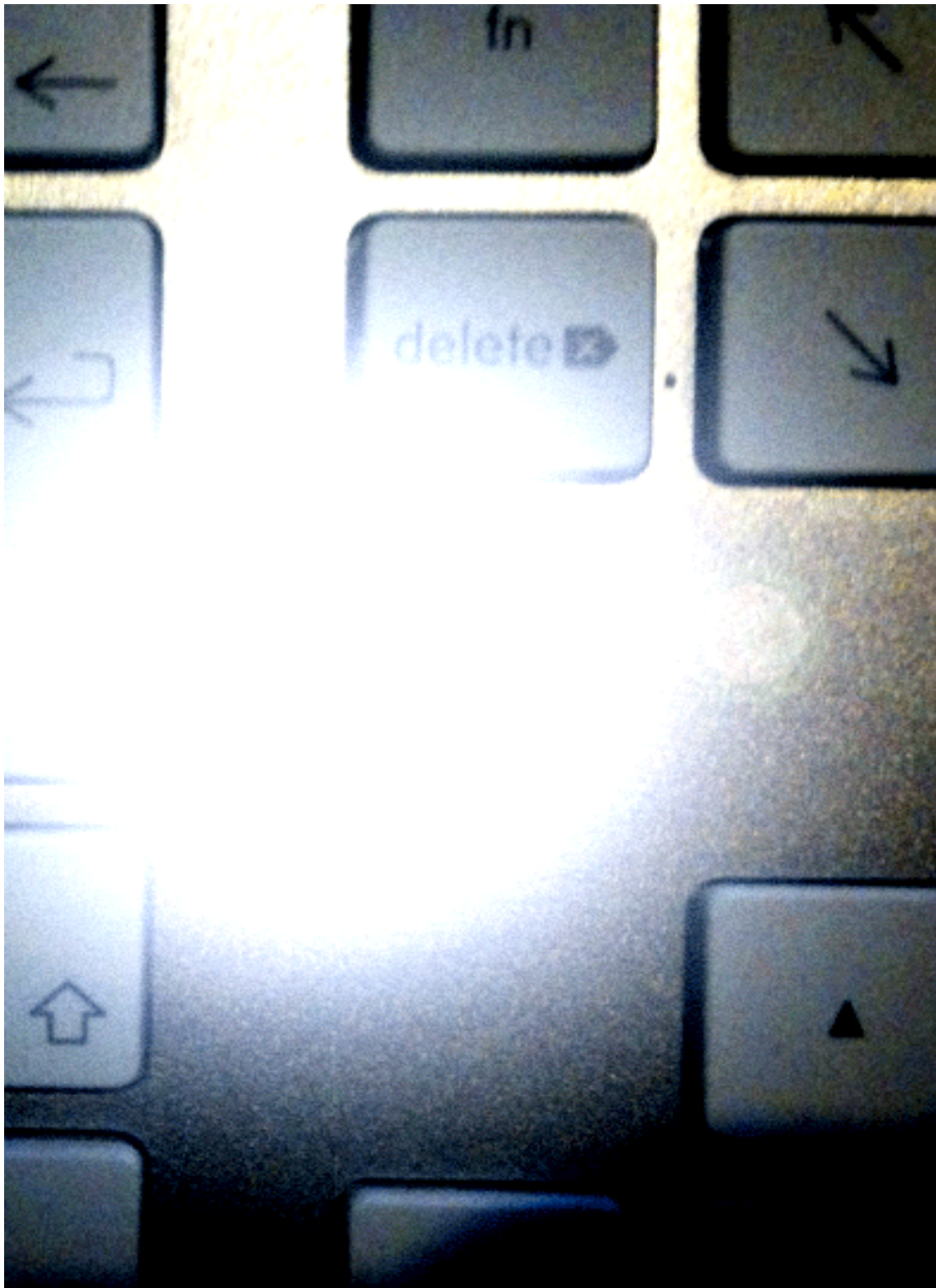

Datormannen som försvann

Kjell E Genberg ©

Datorer är för det mesta ganska pålitliga redskap, men pålitlighet är en egenskap som emellanåt fattas hos de personer som kränger dessa apparater. Det finns ett talesätt som påstår att bland författarna är det de eteriska poeterna som har ett sjuherrans humör och brukar slå och riva varandra på fester, medan deckarskrivarna är timida varelser som bara sysslar med blodviten i sina böcker.

Jag, som ju skriver kriminalromaner som levebröd, har gått omkring och trott att det är just så det ligger till. Jag är, brukar jag hävda, den vänaste lille mördartyp som går i ett par snedgångna skor. Ibland måste man revidera sina fördomar – om sig själv likväl som om andra. En vändpunkt kom när jag träffade datorgeniet Roland från Småland. Han jobbade på en firma i Stockholm som blivit världsberömd i stora delar av Sverige för att företagschefen har välutvecklad byst. Jag hade just segrat i en nordisk novelltävling (inget skryt, bara fakta!) och vunnit en tjusig bärbar dator. Tyvärr var den av ett annat fabrikat än den som står på skrivbordet, så de du kunde aldrig bli ett, i det avseendet att jag skulle kunna använda samma programvara och annat som jag var van vid.

Jag har dragit fram folkliga talesätt innan. Det här om gamla hundar och sittningar har också relevans i sammanhanget.

– Det är hur som helst inga problem! sade Roland från Småland och visade mig en apparat som såg ut som en liten väska. Vi byter ut din mot en av den här sorten. Det fixar sig.

– Vilken fin maskin! utbrast jag imponerat och låtsades att jag fattade åtminstone lite av alla de begrepp som flöt ur Rolands mun. När kan jag få den?

Han tvekade lite och flyttade på apparaten för det verkade kanske som om jag tänkte slita den ur hans hand med det samma.

– Inte förrän på måndag, troligen på eftermiddagen, svarade mannen med ett brett och förtroendeingivande leende. För att du skall kunna använda dina vanliga program måste vi installera lite mer minne i den här.

Eftersom det var torsdag afton när detta inträffade tyckte jag att det inte skulle bli alltför svårt att ge sig till tåls. En liten fredag bara, en liten lördag och söndag och sedan – ah, my dream skulle komma true.

Men, my dream gick i kras den där måndagen. Roland från Småland hade gått upp i rök, var omöjlig att hitta trots direkttelefon till jobbet, mobiltelefon till bilen och personsökare från Telia.

Det gick fler och fler dagar och jag började alltmer känna mig som en poet på party.

Vreden kokade i blodet där gradantalet steg för varje

obesvarat telefonsamtal, varje ignorerat meddelande.

Jag tror det var två fredagar därefter som jag fattade mitt elaka beslut, Den fredagseftermiddagen fick jag äntligen tag på Roland från Småland via telefonledningen – men han hade inte tid med mig för han hade just packat väskan och skulle åka till Taipei.

– Du får lägga på nu, sade han. Jag måste ringa efter en taxi.

Och jag, mitt nöt, lade bara på. Invärtes kände jag mig nu som fem inbundna diktsamlingar på den sjätte. Sedan jag tittat i kartboken och fått reda på var Taipei ligger – det är ett litet chip utanför den väldiga hårddisk som kallas Kina – tänkte jag att här blir inga affärer av i fortsättningen.

Gåspenna dög åt mina skrivande förfäder. Jag behöver min-sann ingen sabla dator. I alla fall inte om jag skall behöva bocka och krusa för att få den! Och jag hade ju varit beredd att lägga flera kronor emellan för att få det där extra minnet...

Ingen skulle få bära sig åt så mot mig – en känd författare som dessutom vunnit en tävling. Adrenalinet forsade och endorfinerna dök upp fast jag bara sett motion på teve och andra avstånd.

Jag dök ner i mitt arkiv och en stund senare hittade jag det namn och telefonnummer jag visste skulle finnas där.

Olle Sarra är en gammal samisk vän till mig. Han hade släpat mig runt bland vildmark och myggor en minnesvärd sommar när jag sökte miljöer för ett kommande storverk. Det

visade sig under den perioden att han kunde mer än bara hitta till gudsförgätta platser.

Han hade övernaturliga gåvor också. Ibland om kvällarna satt vi vid den lilla elden och drack kaffekask medan han fingrade fram en intrikat takt på trolltrumman och berättade om vad de många olika figurerna på trumskinnet betydde.

En afton under den resan hade han berättat om hur han trollade bort en motsträvig kommunalpamp från Nattavaara.

Han svarade när jag ringde och satt norrländskt tyst medan jag berättade vad jag ville.

– Det kan int’ vara svårare att få bort en datatyp än en kommungubbe, sade han uppmuntrande. Jag skick’ en ritning.

Den kom med posten ett par dagar senare och jag trodde det var en planritning på ett metspö först. Men det var det inte. När jag kom till en av mina goda vänner – en man som brukar vara mitt teknikstöd i svåra situationer – blev han alldeles till sig.

– Det här är ju inte klokt, sade han sedan han gått igenom ritningen. Vänta så skall jag hämta den lilla lödkolven.

Fyra timmar och några pilsner senare hade han integrerat kretsar och placerat in en modemmodulator i det som liknade metspöts handtag. Sedan kopplade vi ihop det med hans bärbara dator och jag fick låna den mot löfte om att vara försiktig.

Det var en vacker morgon när jag med apparaten i högsätet

styrde min gamla ljusgröna Honda av urgammal modell till Arlanda, lagom för att möta planet från Asien.

Det låg ljuv poesi i atmosfären inne i den stora terminalbyggnaden när jag genom glasrutan såg Roland från Småland stappla fram mot rullbandet för att hämta sina väskor. Han såg trött ut.

– Det skall vi åtgärda, sade jag halvhögt och gick mot dörarna som skiljer fåren från de getter som ännu inte passerat tullen. Snart skall du få vila.

Jag hoppades innerligt att det skulle fungera. Det kunde jag inte vara helt säker på eftersom apparaten inte testats innan. Men jag litade på min samevän och dessutom hade jag nyladdade batterier i teknikstödet bärbara.

Roland från Småland kom ut – och han blev inte det minsta glad åt att se mig.

– Jag har inte tid med dig, ropade han och älgade iväg mot kiosken där de säljer limousinresor.

Jag tror att han blev mycket undrande över att han aldrig kom fram. När jag riktat metspöt mot honom och tryckt i rätt ordning på de tre knapparna – F1, Alt och Insert – försvann han bara. Det enda som fanns kvar var tre snygga resväskor av märket Samsonite.

Jag vågade inte öppna datorn förrän jag kommit tillbaka till min Honda. Men där fällde jag upp locket och använde Sökfunktionen. Han fanns i det bibliotek som kallades ”Slask”. När jag klickat upp honom på skärmen stod han där och

hoppade av ilska bakom glaset. Han såg rätt platt ut. Jag försökte höra vad han skrek, men det var omöjligt.

Jag tror han var lite skraj också.

Han var brun och fin av solbränna och när jag drog med musen över honom för att markera hela den lille mannen blev han alldeles svart.

Plötsligt hörde jag han röst, gäll och pipig och vettskrämd:

– Du måste spara mig! ropade han. Du får inte trycka på Avsluta utan att trycka på Spara först.

– Det skall jag inte göra, sade jag. Jag lovar.

Sedan tryckte jag på Delete.

Han bara försvann och sedan dess har jag sett lika lite av honom som av datorn han lovade fixa åt mig. Och jag ägnade min vän Olle Sarra en tanke eller två.

Det här var verkligt Lapp Power!